

Sr. Stefanie Strobel sa
Segítőnővérek tartományi előljárója

Eugenie Smet halálának 150. évfordulójára
(Prauss, A KNA munkatársa által készített interjú)

A Segítőnővérek tartományi előljárója a mai értelemben vett tisztítótűzről

„Átmenet egy új életre“

Bécs/Bonn (KNA): A rend neve „Tisztítótűzben szenvedő lelkeket segítő nővérek“ nagyon maradian hangzik. Hogy miért nem maradt a szerzetesrend - amelynek alapítója Eugenie Smet, akinek idén február 7-én 150. alkalommal ünnepeljük halála évfordulóját – arról kérdeztük Stefanie Strobelt, a Közép-Európai Tartomány előljáróját, a KNA (Katolikus Híradó-Sajtó) interjújában.

KNA: Stefanie nővér, az Ön szerzetes rendjének - a „Tisztítótűzben Szennvedő Lelkeket Segítő Nővérek“ - elnevezése úgy hat, mintha idejét múlta volna. Hogyan kapta a Rend a mára elég ókorian hangzó nevét?

Stefanie nővér: Ez a név csak indirekt módon kötődik az alapítónő, Eugenie Smet életútjához. Az alapítónő Észak-Franciaországban született és ott nevelkedett a szülői ház védelmében. Már kora gyerekkorától és ifjúságától vonzódott a társadalom peremére szorult emberekhez.

A szülői ház közelében egy nagy börtön volt. Mindig azon gondolkodott, hogy vajon, gondol-e még valaki ezekre az emberekre? Amikor a temetőben járt, feltűntek neki a gondosan ápolt sírok mellett az elhagyott sírhelyek, amelykről valószínűleg már senki nem gondoskodott. Abban az időben a katolikus népi jámborság úgy tartotta, hogy a tisztítótűz a pokol előszobája. Eugenie Smet nem tudta elviselni, hogy emberek peremre szoruljanak vagy feledésbe merüljenek. Megérezte magában azt a belső indítást, hogy síkra szálljon azokért az emberekért, akik hátrányos helyzetbe kerültek, a peremre szorultak, és már a földi életükben megtapasztalják a „tisztítótűzet“.

KNA: A „tisztítótűz“ fogalma azért elég idegenül hangzik. Ma hogyan gondolkodnak erről?

Stefanie nővér: A 19. században a tisztítótűz mintegy a poklot előzte meg, amelyben az emberek a tűz kínjait élik át. A II. Vatikányi Zsinat után a teológia új – mondhatnám, az eredeti - megközelítést fogalmazta meg, ha erre a földi perspektívánkból így egyáltalán tekinteni lehet: Ha hisszük, hogy a halálban és a halálunk után Istennel találkozunk, akkor ez valami szép és felszabadító, ugyanakkor fájdalmas is.

KNA: Hogy érti ezt?

Stefanie nővér: A tisztítótűz tisztulást jelent, azt, hogy valamit elengedünk, hogy világosabbá válunk. Ha elképzelem azt, hogy a halálban a magam emberségét egészen új fényben, Isten fényében tapasztalom meg, akkor az is tudatosul bennem, hogy ki is voltam igazán életem során, és hol vallottam kudarcot emberi létemben. Csupán ezután a felismerés után leszek képes dolgokat elengedni és Istennek azzá az eredeti gyermekévé válni, akivé Teremtőm megálmodott. A tisztítótűz ilyen értelemben egy átmenet az új életbe, Isten teljességébe.

KNA: Hogyan hozza összefüggésbe ezt a nehézkes megnevezést Rendjének karizmájával?

Stefanie nővér: Tisztulási és tisztítótűz-helyzeteket már a földi életünkben is átélünk. Ezért fontos számunkra, hogy ott legyünk azok számára, akik fájdalmas átmeneti időket élnek át és kríziseken mennek keresztül. Megvagyunk győződve arról, hogy ezek az átmenetek új lehetőségeket is rejtenek magukban.

KNA: Az Önök közösségét rövidítve „Segítőnővéreknek” nevezik. Kinek segítenek és miben?

Stefanie nővér: Mi továbbra is a „Tisztítótűzben Szenvedő Lelkeket Segítő Nővérek” elnevezés mellett maradunk, mert a név kötelez és programot jelent számunkra. A rövidített névformát használjuk, mert a teljes nevünk magyarázatra szorul, amelyre nem mindenki kíváncsi.

Amikor magunkat röviden „Segítőnővéreknek” nevezzük, akkor úgy értelmezzük a nevünket, hogy szeretnénk elkísérni az embereket életútjukon, beleértve kríziseiket is. Sokrétűen tesszük ezt a lelkigondozói területeken, a lelkigyakorlatos munkában, a lelkikísérésben. Jelen vagyunk a kórházi és fogházi lelkigondozásban, a menekültekkel való munkában, de az oktatási és szociális területeken is.

KNA: Lelkigyakorlatos munka: mit jelent Önöknek az ignáci lelkiség?

Stefanie nővér: Az ignáci lelkiség alap számunkra. A karizmánkat az alapítónő kapta, hogy peremre szorult és krízisben lévő emberek felé forduljon. Az ignáci lelkiség adja ehhez a karizmához a speciális kifejezési formát; a kettő elválaszthatatlan egymástól.

Eugenie Smet a Sacre-Coeur Intézményébe járt iskolába, ahol megismerkedett ezzel a lelkiséggel, majd jezsuiták kísérték. Már három évvel az alapításunk után átvehettük a Jézus Társasága Konstitúcióját. Rendi képzésünk is nagyon hasonló a jezsuita képzéshez. Loyolai Szent Ignác így fogalmaz: Az ember arra van teremtve, hogy Istent dicsérje és így lelkét megmentse. Szeretnénk az embereknek abban segíteni, hogy Istent keresve, életük beteljesüljön vagy értelmet nyerjen. Ma is összeköt bennünket a Jezsuita Renddel: azoknak a segítségére sietni, akik erre leginkább rászorulnak.

KNA: Miről ismerhető fel a hétköznapi egy segítőnővér? Rendi habitust nem hordanak...

Stefanie nővér: Csupán egy rendi keresztet viselünk, amelyet a nővérek első fogadalmukkor kapnak. Ez már kezdetekben is így volt. A rendalapítás idejében, 1856-ban Franciaországban a katolikus egyháznak nem volt nagy becsülete. Alapítónők azokhoz akart eljutni, akik nincsenek kapcsolatban az egyházzal. Ha szerzetesi habitust öltött volna, az sokakat elriaszthatott volna. Róma megengedte az alapítónő kérését, hogy civilben járjon.

KNA: Közösségük honlapján egy életrevaló közösség látható, feltűnően sok fiatal nővel. Ön is 1970-ben született, így elég fiatal előjárónak számít. Mi teszi vonzóvá közösségüket fiatalok számára?

Stefanie nővér: A fiatalabb életkor azzal is magyarázható, hogy Közép-Európai Tartományunk alapításai - Németország, Ausztria, Magyarország és Románia – csak az 1980-as, 1990-es években történtek. Németországba 1982-ben érkeztünk. Csak most figyeltek fel ránk a nők. Jelenleg három közösségünk van: Münchenben, Lipcsében és Berlinben, illetve Aachenben és Sylt szigetén egy-egy nővérünk tevékenykedik.

KNA: És hány nővér tartozik összesen a közösséghez?

Stefanie nővér: Szerte a világon összesen 450 nővérünk él: Észak- és Dél-Amerikában, Afrikában, Indiában, Japánban és Európában. Franciaországban él a legtöbb nővérünk, közöttük van a legtöbb idős nővérünk is, mert onnan indult el a közösség alapítása. A mi Közép-Európai Tartományunkhoz 60 nővér tartozik. Nincsenek kolostoraink, hanem szétszórta élünk, kisebb közösségekben, amelyekhez három-négy nővér tartozik. Ezáltal néha kissé rejtettnek látszunk, mert nincsenek saját intézményeink, hanem egyházi vagy más intézmények keretében dolgozunk.

KNA: A rend alapítója pontosan 150 éve halt meg. Megünneplik-e különösebb módon ezt a dátumot?

Stefanie nővér: A Rend általános vezetősége világszerte mindenkit meghívott arra, hogy ezt az évet jubileumi évként ünnepeljük meg. A járvány miatt, sajnos, nem lesz lehetőségünk nagyobb nyilvános ünnepeket szervezni. Kisebb körben fogunk megemlékezni róla, úgy, hogy online formában hívunk meg imaalkalmakra.

KNA: Hogyan ismerte meg Ön a Rendet, amelynek most előjárója?

Stefanie nővér: Brüsszelben nőttem fel egy német családban. Az iskolában jezsuiták által vezetett fiatalok munkáiban működtem. Így ébredt fel bennem a kérdés a szerzetesi életforma iránt.

Nagyon megszólított az a forma, ahogyan az ignáci lelkeséget megélik. Elkezdtem olyan női szerzetes közösségek után keresni, akik az ignáci lelkeségben élnek.

Így találkoztam a Segítőnővérekkel Münchenben, a teológiai tanulmányaim ideje alatt.

Azt éreztem, hogy megszólít, ahogyan mai nők kis közösségekben és civilben élnek, és akiknek az élete nem évült el. Megérintett az az elképzelés, hogy szerzetesnőként embereket kísérhetek el életük átmeneteiben, és életemet a remény szolgálatába állíthatom.

Interview zur Veröffentlichung auf unserer Homepage wurde von der KNA autorisiert, Ausgabe 2. 1.2.2021

Fotos: ©SJ-Bild=Christian Ender

A KNA jóváhagyásával, hogy az interjú szövegét honlapunkon megjelenhessen

Ford. Vormair Emese